Illustreret Tidende.

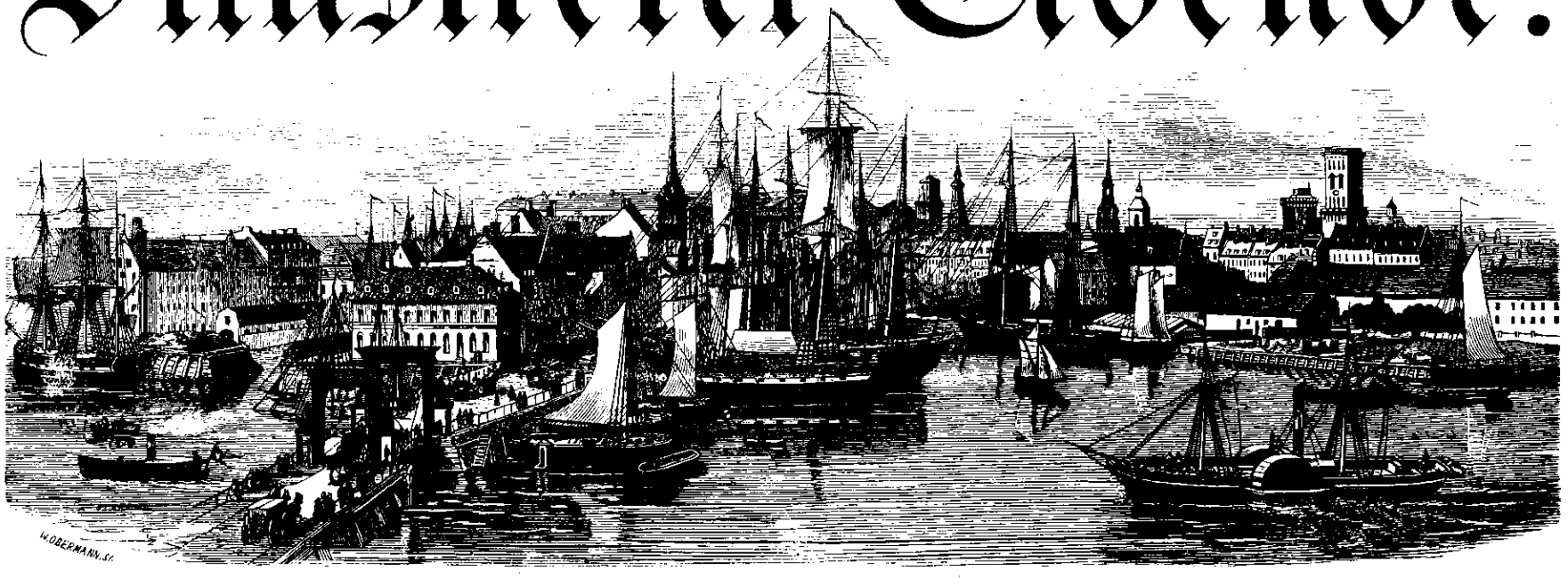

Nr. 181. Udkommer hver Søndag. Kjøbenhavn den 15. Marts 1863. 2 Rdlr. Qvartalet. 4de Bind.

Indhold.

Brudegave til Prindsesse Alexandra fra H. H. Landgreven af Hessen og dennes Familie. — Asmus Jacob Carstens, af L. Dietrichson (Forts.). — Den Brockenhuus-Schackske Familiebegravelse. — Fra en Reise i Norge IV. — Fastelavnsleier i Studenterforeningen. — Ugens Politik. — Meddelelser af blandet Indhold. — Broderier paa Prindsesse Alexandras Udstyr.

Brudegave til Prindsesse Alexandra fra H. H. Landgreven af Hessen og dennes Familie.

Ufyld og Ynde, de gode Himmelens Gaver, have fra Arilds Tid været Kvindens bedste Smykker, som fordunkle alle andre; de ere ogsaa den skjønne Prindsesse Alexandras herligste Prydelser. Men Prindsessens høie Frænder og ivrige Beundrere have ønsket, at hun skulde ledes af Land med Guld og kostbare Stene; derfor have de ydet hende rige Gaver af den Natur. „Ill. Tidende" har allerede bragt Fremstillinger af twende slige Gaver; idag følge Afbildninger i omtrent halv Størrelse af en tredie, fra H. H. Landgreven af Hessen og flere Medlemmer af den hessiske Familie. Alle disse Smykker, bestaaende af hele og halve Diademer, Halssmykke, Spange, Armbaand, Naale, Brocher og Ringe, ere udførte af Hr. Hofjuveleer Michelsen, efter oldnordiske Motiver; de vare udstillede hos H. H. Prinds Frederik af Hessen for en særlig indbuden Kreds, der saaledes havde Leilighed til at beundre saavel Arbeidets smukke Udførelse, som Guldets vellykkede Farve og fine Gehalt.

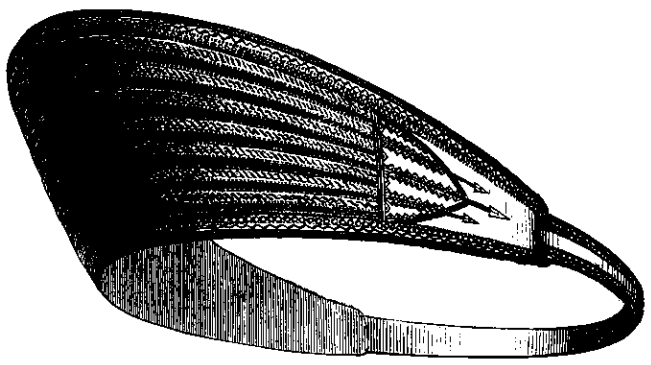

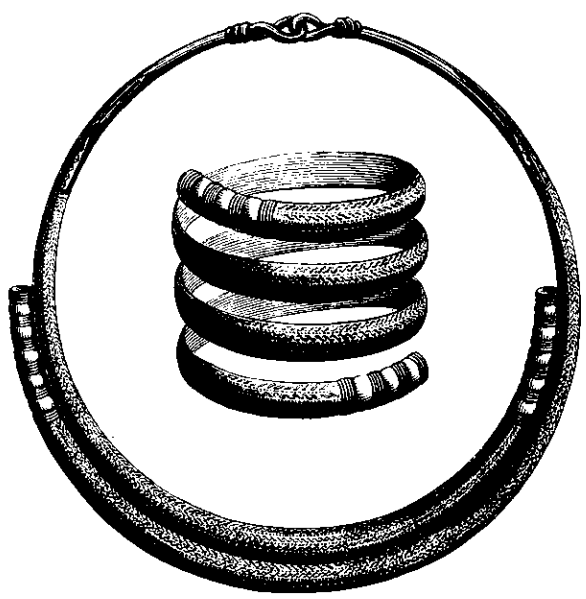

Brudegave til Prindsesse Alexandra, fra H. H. Landgreven af Hessen og flere Medlemmer af den hessiske Familie.

Asmus Jacob Carstens.

Billeder af et Konstnerliv.

(Af L. Dietrichson).

II.

Eneboeren i den store Stad.

(Kjøbenhavn 1776—1783).

Ved Kongens Nytorv — ja der hente mange af de skjønne Konster deres Næring, der henter ogsaa mangen begyndende Konstner Næring for sin Stræben. Architekten har just ikke meget Udbytte her; men Billedhuggeren har Antikfalen paa Charlottenborg, Maleren har den Moltkeske Malerisamling, Skuespilleren har det kongelige Theater, Musikeren — ja mangen En har vel lagt Grunden til sin senere Udvikling i — Militairmusiken ved Hovedvagten, og Digteren har idetmindste et bevæget Folkeliv og et stort Billede af Livet: Østergade, dets Elegance, paa den ene Side, og Nyhavn, dets folkelige Poesi, paa den anden.

Ved Kongens Nytorv ligger Grev Moltkes Malerisamling, og det er op i dens Sale vi begive os en skjøn Foraarsdag i Aaret 1780. Endeel Konstyndere og Drivere vandre omkring mellem Billederne og strøe deres Bemærkninger til Høire og Venstre, da en gammel Mand af et fint, hofmandsmæssigt Udseende træder ind; som ved et Vink forstummer Snakken, man hilser og bøier sig — den Gamle er Grev Moltke selv, Samlingens Eier. — Efterat have vandret halvt igjennem den første Sal, standsede han, vinkede en af Dørvogterne til sig og spurgte: „Hvem er den unge Mand, som staaer der i Vinduesnichen — jeg har nu seet ham næsten hver Gang, jeg har været herinde i den sidste Tid."

„Eders Excellence, saavidt jeg veed, er det en ung flesvigsk Maler, som besøger Akademiet."

„Hvad hedder han?"

„Hans Navn er Carstens, Eders Excellence."

Greven traadte hen til den unge Maler, som med en Skizzebog i Haanden stod ivrigt betragtende en af de ældre Italienere.

„Det er mig kjært, naar de unge Konstnere ofte besøge min Samling," tiltalte Greven ham, idet han sendte et forskende Blik nedad den unge Malers ingenlunde rige Dragt og endelig standsede ved hans blege, anstrengte Aasyn. „Ikke sandt, en ret smuk Samling?"

„Carstens, der havde den naive Tro, som ikke Mange dele, at man bliver spurgt, fordi den Spørgende ønsker at høre Ens virkelige Mening, svarede:

„I sin Heelhed har Samlingen vist et ualmindelig stort Værd og har gjort mig overordentlig megen Nytte, men jeg troer nok, at en mere udviklet Kjender vilde have Adskilligt at udsætte paa Valget."

„Saa det troer Han," sagde Greven med et sarkastisk Smil, idet han mærkede, at han stod foran en landlig Ufyldighed og besluttede at behandle ham derefter: „Hvor længe har Han været i Kjøbenhavn?"

„Jeg er her paa fjerde Aar."

„Paa fjerde Aar! Saa maa Han jo allerede være vidt i Konsten."

„Jeg haaber nok, at skulle kunne drive det til noget Alvorligt," sagde Carstens ligefremt, „Naturen har givet mig Meget, men jeg frygter, at jeg er kommet for seent til Arbeidet. Jeg var to og tyve Aar, da jeg begyndte."

„Hm," sagde Greven, „men han besøger vel Akademiet?"

„Nei, Eders Excellence! De to første Vintre, jeg var her, hørte jeg Wiedenhaupt forelæse Anatomi. Nogle Gange har jeg været oppe paa Akademiet og seet dem tegne Arme og Been efter Tegninger, og Gips, og Natur — men jeg kan ikke studere paa den Maade, stykkeviis; jeg seer altid Figurerne hele og maa stille dem hele for mig — desuden vilde jeg, som gammelt Menneske, nødigt sidde paa Bænk med de smaa Drenge i de nederste Klasser."

„Naa, men Tegningen efter levende Model?"

„Ja, den var jo bedre, men den Karl, der stod Model, syntes mig, skjønt han var velbygget, dog at staae saa langt under det Begreb om Skjønhed, jeg har fra Antikerne, at jeg ikke vilde have kunnet bekvemme mig til at tegne ham."

„Men saa har Han tegnet efter Antikerne?"

„Kun Lidt — min Følelse for dem kølnes under den mechaniske Copieren; derimod tegner jeg dem gjerne hjemme efter Erindringen og de forsyne mig med herlige Motiver."

„Har Han da ingen Lærer?"

„Ingen anden, end Naturen og Antiken, og tildeels Rafael — hvad jeg kjender af ham i Stik. Men, som Deres Excellence seer, har jeg ved denne Methode den Fordeel, at om det end gaaer langsomt, saa er jeg ligesom twungen til selv paany at opdage og opfinde Alt."

„Ja, det er godt, hvis Han har en Alder for sig, som Methusalems, og et Genie, som Michel Angelos."

„Men dersom Indbildningskraften er en Deel af Konstnerens vigtigste Egenskaber, saa maa Deres Excellence indrømme, at den svækkes ved Copieren, men styrkes uhyre ved min Methode, altid at tænke mig Alting rundt, og derved støtte baade min Forestillingsevne og mine anatomiske Kundskaber. Saaledes har jeg ud af Livet vundet Erfaringen om,